

ДЕМОКРАТСКА ОМЛАДИНА

„Немојте да са својих 20 година будете као ми са својих четрдесетак, јер ако будете такви, онда нема ни потребе да постоји омладина“, рекао је недавно на изборној скупштини омладине Демократске странке градоначелник Београда и функционер Демократске странке Драган Ђилас. Ова његова изјава може се тумачити као редак тренутак када политичар свесно или несвесно признаје да су конформизам, подаништво и одсуство критичког духа завладали не само међу старијим члановима већ да је то и једно од главних обележја и омладине Демократске странке.

Поставља се питање чему служе подмладци наших политичких странака. Не сећам се да је из њихових редова настала нека радикалнија свежа и превратничка идеја која је подрмала нашу страначку и политичку сцену. Напротив, подмладци странака су слика и прилика својих партијских олигархија, често доведени до гротеске својим настојањима да буду што вернија копија страначких функционера. Конформизам, оданост руководству и подаништво су улазнице у партијске олигархијске редове.

Омладина Демократске странке служи данас као нека врста страначке пешадије, као регрутни олигархијски центар и ударна песница у време када се покрену лобистичке групе у странци или када треба да се осигура јединство у страначким редовима. У унутарстраначким борбама омладина Демократске странке често је нека врста језичка на политичким теразијама и они се у тим изборним сударима и превирањима уче политичкој технологији лобирања, што се иначе проглашава за врхунац политичке технике. У тим борбама се кале нове страначке узданице уз најважнији услов да не ремете успостављена правила страначког јединства.

Активисти страначких подмладака не показују никакву оригиналну иницијативу, смелост или младалачку и утопистичку приврженост политичким идејама, што би морало да буде главно обележје младих људи не само у странкама. Уместо тог прометејског приступа политици и друштвеним дешавањима, добили смо клониране представнике страначких олигарха. Функционери страначких подмладака само су пригодан декор у страначком животу, увек спремни да стварају привид снаге и активизма странке, без иницијативе. Управо су конформизам и одсуство грађанске храбрости главно обележје страначког подмладка чврсто увезаног у затворену страначку олигархију. Они су се само складно уклопили у мртво страначко море, стајући покорно у ред за улазак у посвећене страначке свите. То су тзв. млади лавови српске политике, али без зуба и смелости.

О томе сведочи изјава новог председника омладине ДС-а Балше Божовића. Он наводи да се демократска омладина не плаши да критикује ниједног функционера Демократске странке, али да нема потребе за тим. „Увек смо истицали када се слажемо, а када не са неким стварима или одлукама. Сматрам да унутар наше организације треба да остане одређена слобода. Демократска омладина има свој став макар он био и против става неког функционера или самог ДС-а. Било би добро да се наведе барем неки озбиљнији случај када демократска омладина није делила мишљење свог руководства и када је користила ту подарену слободу свог деловања унутар странке. Подозревам да је веома тешко наћи неки убедљив пример скретања омладине ДС-а са једино исправног пута.“

Ова изјава свакако забрињава, јер нам говори о дубљој поремећености у нашем политичком животу у коме се најмање цени нечија верност и приврженост демократским и моралним начелима. И недавна изјава министра спољних послова Вука Јеремића о неприкосновеном ауторитету председника Републике Бориса Тадића неодољиво подсећа на појаву новог сврставања уз сада „демократски“ профилисан култ неприкосновене личности. „Сви ми у Влади Србије спроводимо јединствену државну политику, приликом чијег формирања одлучујућу улогу игра председник Тадић.“ На питање новинара зар му шеф није Мирко Цветковић и зашто се заклања иза председника и чиме је он то заслужио толики утицај, уследио је одговор: „Не заклањам се. Напросто то је тако. Председник је неприкосновени ауторитет. Начин формулисања политике је дефинисан Уставом и законом, а председник Републике добио је недвосмислену подршку грађана Србије. Према томе, сви смо у функцији спровођења јединствене политике, у чијем формирању он представља најзначајнију личност.“ Барем се овом младом и перспективном политичару не може одрећи искреност, он сасвим отворено изражава своју оданост врховном ауторитету.

Често се у нашој јавности поставља дилема зашто нема нових политичких личности, нових идеја, једноставно не постоји могућност за то јер олигархијско устројство је тако зацементирано да оно само одржава постојеће стање конформизма и одсуства критичког мишљења у странкама, али и у нашем друштвеном животу. Када се понекад лансира неко ново страначко лице, веома се брзо успостави да је реч само о добро истренираном партијском активисти који тачно зна у којим границама може да се креће. Зато се наша политичка и страначка сцена претвара у каљугу у којој нема места за политичке идеале и превратничке идеје. У такво стање се само уклапа посебан слој партијских јапијеваца, политичких технолога и лобиста, свесних на који се начин и са колико обзира и скрупула прави успешна страначка и пословна каријера. Примера има много, не само у тзв. политичко-информативним емисијама већ и на нашој политичкој естради чији су они неизоставни део.

Све док је тако остаће на сцени страначке вође које су већ двадесет година у

Тако млади а већ конформисти

Пише: Маринко М. Вучинић
субота, 18 јул 2009 14:31

политичком животу, без обзира на резултате и неминовност да се у измењеним околностима у политички живот укључи нова генерација политичара, доносећи нове идеје. Знајући какво је унутрашње устројство наших странака, то ће се одвијати веома тешко и споро, али можда ће се неки страначки подмладак усудити да прекорачи границе конформизма и послушности и оствари принцип смењивости и у нашим странкама. То данас изгледа као немогуће, али у политици ипак постоје неке закономерности, а једна од њих је везана за историјско искуство да свака политика која се оглуши о захтеве новог времена неминовно је осуђена на пораз. Понекад и пораз уме да у политици буде лековит јер једино тада у странкама долази до преиспитивања начина вођења политике. Тек тада, када се изгуби власт, отвара се простор за прихватање нових иницијатива. За неке странке је силазак са власти дефинитивни одлазак у политичку историју, али може бити и јединствена прилика да се обнове и одговоре изазовима савремене друштвене кризе.